

ДЖИМ КОРБЕТ РОБИН

Превод от английски: Здравко Станков, Борис Паланков, 1968

chitanka.info

Не съм виждал нито баща му, нито майка му. Рицарят на метлата, от когото го купих, каза, че е от испанска порода, че името му е Пинча и че баща му бил „много умно ловджийско куче“. Това е всичко, което мога да кажа за неговия произход.

Аз не търсех никакво куче, а съвсем случайно се разхождах с една позната, когато изсипаха пред краката ѝ кошница малки кученца, за да ги разгледа. Пинча беше най-малкото и най-слабото от всичките седем мъничета и личеше, че в тежката борба за съществуване той бе капитулирал, оттегляйки се на последната си позиция. Той остави малките си и нещастни братчета и сестричета, направи кръг около мен, а после се сви между големите ми стъпала. Като го взех и турих под палтото си — утрото беше страшно студено, — той се опита да изрази благодарността си, като ме зализа по лицето, а пък аз се опитах да си дам вид, че не усещам отвратителната му воня.

Тогава той беше на три месеца и аз го купих за петнадесет рупии. Сега е на тринадесет години и не бих го дал никому за всичкото злато на Индия.

След като го занесох в къщи и му дадох да разбере за пръв път в неговия живот какво значи да се нахраниш добре и да се изкъпеш с топла вода и сапун, изоставихме кучешкото му име Пинча и го прекръстихме Робин в памет на едно вярно старо овчарско куче, което спаси по-малкия ми брат и мен, когато бяхме още деца по на четири и шест години, от лапите на една разярена женска мечка.

Робин поглъщаше редовните си гозби, както напуканата земя поглъща дъжда, и след няколко седмици, ръководейки се от правилото, че и съвсем рано може да се заловиш с възпитанието на дете или куче, го изведох една сутрин със себе си. Възнамерявах малко да се отдалечим и в негово присъствие да дам един-два изстрела, за да започне да свиква с гърмежа на пушка.

На долния край на имението растат няколко трънливи храста. Като минавахме покрай тях, един женски паун се надигна и аз, забравил съвсем за Робин, който ме следваше по петите, свалих птицата. Тя падна в трънака и Робин се спусна подире ѝ. Храстите бяха толкова гъсти и бодливи, че не бе възможно да се промъкна в тях. Затова изтичах на отвъдната страна зад храстите, където се простираше гола полянка. Зад полянката започваха гъсти джунгли от дървета и трева, към които знаех, че ще се отправи птицата. Утринното

слънце осветяваше ярко голата полянка и ако имах филмов апарат, щях да направя неповторима снимка. Паунът, стара женска птица с настръхнали под прав тъгъл пера на шията и със счупено крило, се бе запътил към джунглите, докато Робин, захапал опашката му, бе седнал на земята, по която го тътреше паунът. Втурнах се и много глупаво хванах птицата за врата и я вдигнах от земята. В този момент тя ритна с двата си крака Робин, който се претърколи назад с краката нагоре. Следващата секунда той се изправи и когато сложих мъртвата птица на земята, той заигра около нея, подръпвайки я леко ту за главата, ту за опашката. Урокът за тази сутрин свърши. Като се върнахме в къщи, трудно бе да се каже кой от двамата ни бе по-горд — Робин, загдето донасяше в къщи първата си птица, или пък аз, загдето бях успял да избира от една мръсна кошница такъв герой. Ловният сезон вече приключваше и през следващите дни Робин нямаше случай да вдигне някакъв по-едър дивеч, а само пъдпъдъци, гълъби и сегиз-тогиз по някоя яребица.

Лятото прекарахме на планината. При връщането си обратно в подножието ѝ през ноември, когато вече завършвахме пътуването си, след като бяхме извървели двадесет и пет километра път, на един остър завой един лангур^[1] се отдели от стадото си, скочи от клона и прекоси пътя почти под носа на Робин. Без да обърне внимание на подсвиркването ми, Робин се втурна подир лангура надолу по стръмния скат. Маймуната веднага се изкатери на едно дърво. Земята беше гола, осеяна тук-там с по някое дърво; спускаше се стръмно надолу на около 25–35 метра, като образуваше равна тераса, широка няколко метра, а след това отново се спускаше право надолу към долината. Отдясно на равна площ имаше храсти, а през тях минаваше дълбок канал, издълбан от дъждовете. Едва мушнах глава в тези храсти, Робин пак изскочи навън и хукна да бяга с подгънатата опашка и подвити назад уши, и то колкото му сили държат, а подир него скачаше огромен леопард, който го настигаше с всеки скок. Нямах оръжие и едничката помощ, която можех да окажа на Робин, бе да викам с всички сили „У!“ и „А!“. Човекът, който носеше любимото куче на М., веднага започна да крещи заедно с мен, и олелията достигна връхната си точка, когато повече от сто лангура присъединиха тревожните си виковете към нашите, крещейки в най-различни гами. Отчаяното и неравно надбягване продължи на разстояние от 25 до 30 метра и тъкмо

когато очаквах леопардът да сграбчи Робин, той по някаква необяснима причина се извърна и изчезна в долината. Робин обиколи по склона на хълма и ни пресрещна на пътя. От тази си преживелица, при която животът му висеше на косъм, Робин извлече два полезни урока, които не забрави до края на живота си. Първо, че е опасно да се гони лангур, и, второ, че тревожният вик на лангура означава, че наблизно се навърта леопард.

Робин започна своята тренировка там, където я бяхме прекъснали през пролетта, но скоро стана ясно, че в ранното му детство не е бил гледан и е гладувал — сърцето му бе твърде слабо и сега при най-малкото усилие припаднаше.

Няма по-голямо разочарование за ловджийското куче от това, да бъде оставяно в къщи, когато господарят му излиза на лов; а понеже ловът на птици сега бе забранен за Робин, започнах да го водя със себе си на лов за едър дивеч. Той се отдаде на този нов вид спорт с такава охота, с каквата патицата се гмурка във водата, и оттогава насам винаги ме придружаваме, когато излизах на лов.

Ставахме рано сутрин, надушвахме следите на леопард или тигър и тръгвахме по тях. Когато уловихме стъпките им, аз водех преследването, а щом животното навлезеше в джунглите, Робин откриваше дирите му. По този начин е имало случаи да следим някое животно на километри разстояние, преди да го открием.

Много по-лесно е да се убие дивечът, когато човек стреля, стъпил на земята, отколкото ако стреля по него надолу от махан, поставен на дърво, или пък от гърба на слон. От една страна, наложи ли ти се да преследваш ранено животно пешком, няма защо да даваш случайни изстрели, а, от друга, слабите места на животното са по-уязвими, когато стреляш на същото ниво с него, отколкото когато стреляш надолу. Макар че винаги съм внимавал да не стрелям напразно, често ми се е случвало да успея само да нараня леопард или тигър и тогава те беснеят, преди да ги усмири вторият или третият изстрел. Но през всичкото ми ловуване с Робин той ме изостави само един-единствен път в критичен момент. Когато се върна при мен след краткото си отсъствие този ден, решихме, че недоразумението ни е приключено и че никога вече няма да споменаваме за него. Сега обаче и двамата сме твърде стари, а може би и по-малко чувствителни и затова Робин, който отдавна премина кучешката възраст,

съответстваща на библейските седемдесет години, и който в момента, когато пиша тези редове, лежи в краката ми на легло, от което никога вече няма да стане, с усмивка в умните си кафяви очи и поклащайки малката си отрязана опашка, ми дава разрешение да продължи и да ви разкажа случката.

Но не успяхме да видим леопарда, докато той не изскочи от гъстия храсталак и застана, обръщайки се да погледне назад през лявото си рамо.

Той бе извънредно голям мъжки леопард с прекрасна, тъмна, лъскава козина; петната на кожата му изпъкваха като ясно очертани фигури върху богата кадифена основа. Спокойно, с точна пушка изстрелях един куршум в дясното му рамо от разстояние не повече от четиридесет метра. На колко милиметра от сърцето му съм случил, не е важно, но докато куршумът се заби в земята на около четиридесет и пет метра от него, той скочи във въздуха, праметна се и падна в гъстия храсталак, откъдето преди една минута бе излязъл. Чухме го как счупи клоните на десет, тридесет, четиридесет метра из храсталака, а после шумът престана също тъй внезапно, както се и появи. Това внезапно затишие можеше да се обясни по два начина: или леопардът бе паднал и умрял из пътя, или пък бе излязъл на открито на четиридесет и пет метра от нас.

Този ден бяхме извървели много път. Слънцето клонеше към залез, а ние все още се намирахме на седем километра от къщи. Жив човек, не бе стъпвал в тази част на джунглите, та нямаше и едно към милион вероятност да мине някой през нощта. Последното ни и най-сериозно съображение да оставим леопарда бе, че М. нямаше никакво оръжие, а не можехме нито да го оставим сам, нито да го вземем със себе си, за да догоним раненото животно. И тъй, извихме на север и се отправихме към къщи. Нямаше нужда да си отбелязвам мястото, защото близо половин век скитах из тези джунгли денем, а често и нощем, та дори и с вързани очи можех да намеря пътя до коя да е точка.

Нощта едва бе превалила. Рано на следващата сутрин с Робин, който отсъстваше вчерашната вечер, стигнахме на мястото, откъдето стрелях. Робин, натоварен да води диренето, душеше много внимателно, където бе стоял леопардът, а после, вдигнал глава и душейки във въздуха, излезе на другия край на храсталака, където

леопардът, скачайки, бе оставил големи петна кръв по земята. Нямаше нужда да изследвам кръвта, за да определя мястото на нанесената от мен рана, защото от малкото разстояние, от което дадох изстрела, видях как куршумът улучи, а пък облачето прах зад леопарда доказваше достатъчно красноречиво, че куршумът, е минал право през тялото на леопарда.

По-късно можеше да се наложи да вървим по кървавите дири, но тъкмо в този момент, след като бяхме извървели три километра, една малка почивка нямаше да ни навреди, а напротив, бе крайно необходима. Наближаваше време слънцето да изгрее, а в този ранен утринен час всичко живо в джунглите се раздвижваше, та, преди да продължим своя път, не беше зле да чуем какво имаха да ни кажат обитателите на джунглите по въпроса за раненото животно.

Под едно близко дърво намерих сухо място, незасегнато от пронизващата влага. Робин лежеше в краката ми, а аз допушвах цигарата си, когато една кошута, а после втора и трета започнаха да надават викове на петдесетина метра пред нас вляво. Робин приклепна на задните си крака и бавно извивайки глава, ме загледа, а след като долови погледа ми, също така бавно обърна очи в посока към викащата кошута. Той вече имаше много по-голяма опитност, отколкото в онзи далечен ден, когато за пръв път чу тревожния крясък на маймуните-лангури, и сега знаеше, както знаеха всички птици и животни, че кошутите предупреждават обитателите на джунглите за присъствието на леопард. По виковете на кошутите личеше, че те виждат изцяло леопарда. Още малко търпение и щяхме да разберем дали е жив. Те продължиха да викат около пет минути, а после изведнъж в хор нададоха общ вик, след което продължиха да викат пак, както преди. Леопардът беше жив и се е раздвижил, но сега пак се бе усмирил. Сега ни оставаше само да разберем къде се намира, а това можеше да узнаем, като проследим кошутите.

Предвижвайки се четиридесет и пет метра по посока на вятъра, навлязохме в храсталака и започнахме да дебнем кошутите. Това не бе трудно, защото Робин има способността да се движи из всякакви джунгли тихо: като котка, а и аз от дълъг опит знаех къде да стъпвам. Успяхме да видим кошутите едва когато стигнахме на метър от тях. Те стояха на открито и гледаха на север точно в посоката, доколкото успях

да установя, в която заглъхна шумът на изпочупените миналата вечер храсти.

Дотук кошутите ни оказаха голяма помощ. Те ни дадоха да разберем, че леопардът лежеше на открито и че е жив, а сега ни показаха и посоката. Загубихме близо час, докато се доберем до тези сведения, но ако сега кошутите ни забележеха и предупредиха животните в джунглите за нашето присъствие, само за една секунда можеха да осуетят услугата, която ни направиха до този момент. Размислих дали не е по-добре да се върнем обратно по пътя, по който дойдохме, и да тръгнем зад викащите кошути, като се опитам да стрелям иззад тях, или пък да ги изгоня оттук, като изрева като леопард, но една от кошутите изви глава и ме погледна право в лицето. Следващата секунда, като надаваха вик „Пазете се, човек!“, те се втурнаха да бягат с всички сили. Трябваше да измина само около четири метра, за да изляза на откритото място, но колкото и да бях бърз, леопардът беше по-бърз от мен и аз едва успях да дойда навреме, за да видя как задните му крака и опашката му изчезнаха зад храстите. Кошутите осуетиха много ефикасно възможността ми да стрелям и сега трябваше отново да търсим леопарда и да го проследим, което този път трябваше да извърши Робин.

Поседях на откритото място няколко минути, за да дам време на леопарда да се успокои и за да може дирята във въздуха, която той бе оставил при преминаването си оттук, да се отвее от нас, а после отведох Робин на запад, пресичайки течението на вятъра, който духаше откъм север. Робин е ням в джунглите и прекрасно владее нервите си. Има обаче един нерв, който минава по задните му крака и който той сам не може да владее, когато пред себе си вижда леопард или когато надушва, че леопардът е наблизо. Този именно негов нерв сега трепкаше и раздвижваше дългата козина по горната част на задните му крака.

Миналото лято се бе извил много силен циклон в тази част на гората. Поради това имаше много изкоренени дървета. Именно към едно от тези дървета на тридесет и пет метра от мястото, на което бяхме застанали, гледаше сега Робин. Клоните му бяха паднали към нас, а от двете страни на стъблото имаше малки храсти и няколко разпръснати туфи къса трева.

Всеки друг път Робин и аз бихме се отправили направо към жертвата, но в този случай бе за препоръчване малко повече предпазливост. Не само че имахме работа със звяр, който не знае що е страх, когато е ранен, но на това отгоре ни предстоеше да се справим с леопард, на който, бяхме дали петнадесет часа време, за да събере всичката си омраза против човека, и който, трябваше да се предполага, че вследствие на това е готов за борба, подтикваан от всичките си зверски инстинкти.

Когато тръгнах заранта от къщи, бях взел със себе си 0,275 — калибрена пушка, с която стрелях предишната вечер. Тя бе добра, когато предстоеше дълъг път, но не бе оръжие, с което човек може да се справи с ранен леопард. Затова, вместо да се приближа направо, избрах посока, която трябваше да ни изведе на четиринадесет метра от падналото дърво и успоредно с него. Придвижих се в тази посока стъпка по стъпка зад Робин, вече подминахме клоните и се намерихме срещу, ствола на дървото, когато Робин се спря. Погледнах в посоката, в която тон бе впил поглед, и веднага разбрах какво приковаваше вниманието му. Краят на опашката на леопарда бавно се повдигна и бавно се наведе — предупредителен сигнал на леопарда, преди да се нахвърли върху жертвата си. Обърнах се на петата си надясно и едва успях да вдигна пушката за стрелба, когато леопардът се втурна през шубраците и скочи върху нас. Куршумът, който изстрелях повече, с цел да го отклоня, отколкото с някаква надежда да го убия, мина под корема му и проби месестата част на лявото му бедро. Пукотът на пушката отклони леопарда повече, отколкото раната и той подмина дясното ми рамо, без да ме докосне. Преди да успея да дам втори изстрел, той изчезна оттатък храстите.

Робин не се мръдна от краката ми и сега заедно огледахме пътя, по който мина леопардът. Намерихме много кръв, но беше невъзможно да се разбере дали бе изтекла от старите рани, разтворили се сега от силното движение на леопарда, или от моя последен изстрел. Както и да е, за Робин това бе съвсем безразлично и без да се колебае нито минута, той проследи дирите. Промъкнахме се през много гъсти храсти и се натъкнахме на трънаци, високи до колене. Извършвахме около двеста метра, когато видях как леопардът се изправи пред нас и преди да успея да насоча пушката си по него, изчезна под един лантанов^[2] храст. Този храст с клони, полегнаха на земята; бе голям

като шатра и освен че скриваше напълно леопарда, му даваше и всички предимства, за да може да предприеме следващото си нападение.

Така двамата с Робин се отървахме леко от сутрешното си приключение и сега би било много глупаво да продължим да гоним леопарда така лошо въоръжени. Затова без повече суетене се отправихме за къщи.

На другата сутрин дойдохме пак на това място. Робин започна да нервничи още рано заранта, като ме подканяше да тръгваме и без да обръща внимание на интересните дири, които въздухът на джунглите крие в себе си в ранна утрин, би ме накарал да извървя седемте километра тичешком, стига да можеше.

Бях въоръжен с 450/400-калибрена пушка, вследствие на което се чувствах много по-щастлив, отколкото вчера. Когато стигнахме на няколко метра от лантановия храст, накарах Робин да намали своя ход и да върви предпазливо напред, защото човек никога не трябва да разчита, че раненото животно ще стои там, където го е оставил часове преди това, както за съжаление показва следната случка.

Един мой познат ловец ранил тигър след обяд и проследил кървавите дири на няколко километра по една долина. На другата сутрин тръгнал, придружен от няколко души, един, от които носел празна пушка, и вървял начело. Моят познат възнамерявал да продължи преследването от мястото, където бил спрял. Пътят му водел през кървавите дири от предишния ден. Водачът на групата, който се оказал местният шикари, бил удавен от тигъра, като се натъкнал на ранения звяр на километър и половина разстояние оттам, където го били оставили ранен.

Останалите избягали, като едни се покатерили по дърветата, а други плюли на петите си.

Помнех точното разположение на лантановия храст и сега тръгнахме с Робин в посока, която трябваше да ни изведе на няколко метра от заветната му страна. Робин знаеше всичко, което си струваше да знае човек относно този начин на установяване местонахождението на едно животно, като се пресича вятърът. Извървахме много малко разстояние и се намирахме все още на стотина метра от храста, когато кучето се спря, обърна се и загледа в посоката, от която духаше вятърът, давайки ми да разбера, че е надушило леопарда. Както и

вчера, той стоеше с лице към едно паднало дърво, проснато успоредно край гъстите шубраци, през които проследихме леопарда до лантановия храст, след като ни нападна. От нашата страна земята беше гола, но от другата страна на дървото имаше гъст шубрак, висок до пояс. Дадох сигнал на Робин да продължи да върви в посоката, в която тръгнахме отначало. Подминахме лантановия храст, към който той не прояви никакъв интерес, и се озовахме до канал, издълбан от дъждовете. Тук свалих сакото си и го напълних с толкова камъни, колкото можеха да издържат шевовете, и метнал импровизирания чувал на рамо, се върнах на открито място до дървото.

Облякох си отново сакото и като държах пушката, готова всеки момент за стрелба, заех позиция на петнадесет метра от дървото, като започнах да хвърлям камъните първо по него, а после в храсталаците от другата му страна, с цел да предизвикам леопарда, ако е още жив, да излезе на открито, където можех да се справя с него. След като изчерпах всичките камъни, започнах да кашлям, да пляскам с ръце, да викам, но нито през време на бомбардировката с камъни, нито след нея леопардът се помръдна, нито издаде звук, за да даде да се разбере, че е още жив.

Можех да се отправя направо към дървото и да разгледам отвъдната му страна, по си спомних старата поговорка на джунглите: „Никога не е безопасно да смяташ един леопард за мъртъв, докато не си го одрал“ — та започнах да обикалям около дървото в кръгове, възнамерявайки да ги стеснявам постепенно, докато успея да разгледам мястото точно под клоните и по цялото протежение на дънера. Радиусът на първия ми кръг бе около двадесетина метра и извървях двете трети от окръжността, когато Робин се спря. Погледнах да видя какво бе приковало вниманието му и дочух няколко последователни дълбоки и ядовити изръмжавания. Леопардът се насочи право към нас. Видях само, че шубракът се размърда силно по права линия, водеща до нас, и едва успях да се полуобърна надясно и да вдигна пушката, когато главата и раменете на леопарда се появиха из храстите на разстояние само няколко метра.

Леопардът скочи и в същото време аз гръмнах. Дърпайки се вляво, наведен колкото ми бе възможно назад, и опрял приклада на хълбока си, изстрелях и второто дуло в страната на леопарда, когато минаваше край мен.

Когато едно ранено животно, леопард или тигър, се хвърли направо върху жертвата си и не успее да я хване, то винаги продължава да върви в посоката, в която се е засилило, и не се връща на мястото на нападението, докато не го раздразнят отново.

Стъпих встрани, вляво, за да не смачкам Робин, а сега, като го потърсих, никакъв го нямаше. За пръв път през всичките години на съвместно ловуване ние се разделяхме в критичния момент. И сега той навярно се опитваше да намери пътя за къщи, макар че не беше вероятно да успее да се справи с многото опасности, които го дебнеха по седемте километра път до дома. Към, опасностите, с които трябваше да се справи из джунгли, които не познаваше, понеже бяха отдалечени от къщи, се прибавяше и слабото му сърце. Затова започнах да го търся без надежда да го намеря, но при търсенето съгледах главата му, която се подаваше зад дънера на едно дърво на края на поляната, намираща се на стотина метра от мен. Когато вдигнах ръка и му махнах, той изчезна в шубраците, но малко по-късно мълчаливо допълзя в краката ми с наведени очи и клюмнали уши. Оставих пушката си, взех го в ръце и за втори път през живота си той облиза лицето ми и ми каза с някакви слаби гърлени звуци колко се радва, че ме е намерил невредим, и колко много се срамува от себе си, загдето ме е изоставил.

Начинът, по който реагирахме спрямо внезапната и съвсем неочаквана опасност, която се изпречи пред нас, е типичен за начина, по който кучето и човекът постъпват в даден критичен момент, когато само чуват, но не виждат опасността, която ги застрашава. В случая Робин реагира, потърсвайки инстинктивно спасение в мълчаливото и бързо бягство; докато в моя случай резултатът бе, че краката ми сякаш се заковаха на земята, което правеше отстъплението — било бързо или бавно — невъзможно. След като успокоих Робин, че вината за временната ни раздяла не е негова, малкото му телце престана да трепери. Сложих го на земята и заедно се отправихме към мястото, където леопардът, който влезе в такава безразсъдна борба с нас, в която насмалко остана да спечели последния рунд, лежеше мъртъв.

Разказах ви тази история, а докато ви я разкажа, Робин, най-сърдечният и най-верният приятел, какъвто човек може да има, замина за онзи свят, където знам, че когато отида аз, ще го заваря да ме чака.

- [1] Лангур — вид маймуна. — Б.пр. ↑
- [2] Лантани — тропически храсти. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.